

at alle Forslagsstillerne kunne være enige deri — at være med til at stille Forslag til 2den Behandling, indeholdende en Bestemmelse om Forbud mod Søndagsjagt. Det, tror jeg, vil være den virksomste af alle Fredningsbestemmelser.

Bajer: Der er fremkommet forskellige Bemærkninger og Ønsker om Tilspøisler, som man kunde ønske til dette lille Lovforslag. Jeg ser paa Sagen saaledes, at enten maa denne lille Lov betragtes som hørende til de løbende Forretninger og indskrænke sig til at give Bemyndigelse til at forlænge den midlertidige Sagtlov af 24de Mai 1879 eller ogsaa som en Begyndelse til et Gjenensyn af noget Større, den hele gjældende Sagtlov. Hvis man stiller sig paa det første Trin, forekommer det mig, at det var rigtigt enten at lade den gaa videre saa hurtigt som muligt eller dog kun at sende den i et saa lille Udvalg, at Meningen dermed er at se nærmere efter, hvad der muligvis kunde være at rette. Hvis man derimod stiller sig paa den anden Side, tror jeg, at man ligesaa gjerne kan lade Sagen ligge strax. Jeg er fuldstændig enig i, hvad der er udielt fra forskellige tidligere Talere, at der var Meget, der kunde være paatrængende nødvendigt at faae ændret med det Samme. Der er talt om Søndagsjagt, men det er jo forresten ikke alene Søndagsjagt, som der kunde være Grund til at sætte indskrænkende Bestemmelser for, der er ogsaa Sager om Hverdagen, som det ikke burde være tilladt at jage, fordi de i det Hele taget ikke forstaa at omgaa Studevaaben, og fordi de ofte forarsage sig selv, deres Medmennesker og Dyrene megen Plage. Men skulle vi ind paa det Spørgsmaal om Søndagsjagten og bringe det i Forbindelse med dette lille Lovforslag, saa tror jeg let, at Opgaven vil, om ikke voxe os over Hovedet, saa dog tage saa lang Tid, at der vilde komme det ud deraf, at Lovforslaget fra at høre til de løbende Forretninger, kom til at dreie sig om Mere. Jeg nærer det Ønske, at vi inden den 12te September iaar kunne faae den midlertidige Lov forlænget, men jeg glæder mig ikke desto mindre over de Udtalelser, der ere fremkomne, og navnlig over de stærke Ør, da der var Tale om at hæmme Søndagsjagter. Jeg har gjort mig Umage for at undersøge, saavidt det har været muligt i kort Tid, om der ikke var Noget at lære ogsaa andetsteds fra, og jeg skal derfor i Korthed gjøre opmærksom paa, at med Hensyn til Søndagsjagt tror jeg, at vi kunne lære Adskilligt af en af de nyeste Sagtlove, den schweiziske Forbundslov af 17de September 1875, ved hvilken der er sat en Stopper for, at saadanne Løse og ledige Personer kunne drive Jagten som en Fornøielse. I den nævnte Lovs § 2 er Berettigelsen til at gaa paa Jagt gjort afhængig af at have købt en kantonale Jagtbevilling, og under Straffebestemmelserne nævnes ogsaa, at Straffen kan bestaa i Fratagelsen

af dette Sagt tegn, og der staaer udtrykkelig, at Jagt om Søndagen straffes, forsaavidt det er forbudt i Kantonerne. — Denne Lov er senere gjort fylldigere ved en saakaldt Juldbyrdslovslov af 12te April 1876, og der bestemmes nærmere om denne Jagtbevilling i § 2, at de til Sagnetens Udøvelse nødvendige kantonale Jagtbevillinger skulle indeholde en nøagtig Betegnelse af den Person, for hvem de ere bestemte, og en Betegnelse af den Jagtart, for hvilken Bevillingen er meddelt. — Jeg har kun nævnt dette eksempelvis, men hvis der bliver nedsat et Udvalg med det Formaal for Die at begynde paa en Revision af Sagtlovgivningen, vil der vistnok være Andet at lære af andre Landes nye Lovgivninger paa dette Omraade. Bliver intet Udvalg nedsat, vil jeg henstille til Regjeringen, at den inden de tre Aar, hvis denne Lov bliver vedtagen, vil tage Sagen under alvorlig Overveielse. Jeg skal ikke i Diebliffet, da det ikke ligger for, udtale mig nærmere om det Rigtige i at nedsette Udvalg eller ikke; men vil man nedsette et lille Udvalg, som forresten skal betragte Sagen som løbende Forretning og fremme den snarrest mulig, antager jeg, at det vil blive sammensat paa en saadan Maade, at Sagen kan fremmes hurtigt. Hvis Meningen derimod er at begynde en gennemgribende Reform, tror jeg hellere, at man skal lade Sagen ligge. Jeg er derfor nærmest stemt for at lade denne Sag gaa videre uden Udvalg til 2den Behandling, idet man betragter den som løbende Forretning.

Thomsen: Jeg føler en høj Grad af Sympathi med den Tank, der ligger til Grund for det Lovforslag, som nu er under Behandling, nemlig at der skulde træffes Foranstaltninger til, at Wildtet paa Marken kan frebes, det er Noget, der trænges i allerhøjeste Grad til. Det er ganske vist, som et æret Medlem her ligeoverfor (Dønnergaard) sagde, at den nyere Kultur, Sløfning af Hegn og Sligt bevirker, at Wildtet paa Marken har langt mindre Læ end tidligere og bevirker en Afstagen af Wildtbestanden, men netop disse Omstændigheder gjøre det saameget mere nødvendigt, at der for at skaane dette i Antal forringebe Wildt ikke skal ske Udelæggelse ved, at der sker Jagt paa en saadan Maade, at der ikke alene dræbes det, man har Brug for i Diebliffet, men ogsaa det, der er Betingelsen for,

Rettelser

i Finansministerens Foredrag:

Sp. 1061, § 8 f. o.: „de foregaaende Aar“ læs: „det foregaaende Aars Forhandlinger“.